

Ingen af de betingelser er til stede her, og derfor får vi også en genbrugsdebat, ligesom vi har et genbrugsforslag, og vi har genbrugsordførertaler.

For Enhedslisten tegner den her diskussion sig på den måde, at vi vil meget gerne være med til at slå for friheden til, at folk kan være medlem af lige præcis de foreninger og organisationer, de ønsker, eller for den sags skyld undlade at være medlem af nogen organisation overhovedet, alt efter hvad de finder for godt. Men så må de også tage konsekvenserne, der følger af det. Og det er jo netop det, der er grundlaget for diskussionen.

Vi går jo også ind for aftalefrihed, og aftalefrihed betyder jo lige præcis, at organisationerne kan aftale f.eks. eksklusivaftaler. Det betyder, at i de tilfælde får det nogle konsekvenser for de folk, der ikke ønsker at være medlem af organisationen, nemlig at de ikke kan få arbejde det pågældende sted, og det er en væsentlig forskel. Det betyder jo ikke, at de pågældende mister deres organisationsfrihed. Det betyder, at de ikke kan få arbejde det pågældende sted, og det er en ganske anden sag.

De borgerliges ærinde er i alt væsentligt i virkeligheden snarere udtryk for, at de borgerlige ønsker, at markedskræfterne skal have frit spil på arbejdsmarkedet. Det er det væsentlige ærinde med beslutningsforslaget. De borgerlige ønsker at begrænse de faglige organisationers mulighed for at indgå aftaler om f.eks. forbedrede medlemsvilkår for deres medlemmer, om forbedrede løn- og arbejdsforhold og sådan nogle ting og for den sags skyld også om forbedret sikkerhed på arbejdspladserne.

I Enhedslisten er det lige ved, at vi kan blive rørt til tårer over at se de pågældende partiers omsorg for at sikre, at lønmodtagerne ikke må lide erhvervsmæssig skade, som de kalder det.

Det lyder dog noget hult i vores ører, for det er jo sådan, at partierne bag beslutningsforslaget altid – og det gælder virkelig altid – har for søgt at forringe lønmodtagernes vilkår på arbejdsmarkedet. Dertil kommer, at forslagsstillerne aldrig nogen sinde har anfægtet arbejdsgivernes ret til at lede og fordele arbejdet, og det er jo i bund og grund den mest grundlæggende indskrænkning i lønmodtagernes erhvervsmæssige frihed, som det så smukt hedder.

Det, som forslagsstillerne vil, er at udvide enkeltpersonernes ret til at underbyde de arbejdsforhold, som er aftalt for ansatte, der er fagfore-

ningsmedlemmer. Forslaget vil betyde frit spil for løntrykkere og for folk, der vil nasse på de resultater, som medlemmer og organisationerne har tilkæmpet sig.

Arbejdsmarkedet er jo indrettet på den måde, at over for arbejdsgivernes interesse eksisterer den enkeltes frihed kun på grund af det faglige sammenhold gennem de kollektive aftaler. Det er gennem det faglige sammenhold, det sikres, at alle ansatte har samme løn- og arbejdsforhold for det samme arbejde, og det er jo kun gennem fælles optræden, at de ansatte kan opnå ligestilling med arbejdsgiverne. Det er fagforeningerne og deres medlemmer, der har kæmpet sig til de løn- og arbejdsforhold, der gælder det pågældende sted for alle på arbejdspladsen. Enkeltpersonernes højt besungne frihed har jo kun aktier i den sag i det omfang, de bliver brugt kollektivt.

I Enhedslisten mener vi, at medlemsskab af faglige organisationer er en god og nødvendig ting, hvis det rent faktisk kan fungere som en kollektiv ret og frihed og ikke som diktat. Det skal vi ikke lægge skjul på, men det kræver så til gengæld også, at der arbejdes offensivt med udbygningen og udviklingen af demokratiet i de faglige organisationer.

Det er ikke alt, der i den sammenhæng fungerer perfekt. Men den kamp tager jeg så internt i min faglige organisation. Og jeg skal huske at sige, at jeg ikke stemmer for forslaget.

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg synes, vi har en væsentlig og spændende debat i forbindelse med dette lovforslag. For man kan stille det meget enkle spørgsmål: Bør det være naturligt og selvfølgelig, at man kan få arbejde på en virksomhed uafhængigt af, om man er organiseret i en bestemt fagforening eller ej? Der mener jeg, at i et moderne samfund bør det være en selvfølgelig og naturlig ting, at man ikke skal være eller være villig til i givet fald at lade sig organisere i en bestemt fagforening for at kunne få og opretholde sit arbejde.

Vi er på vej ind i informationssamfundet med meget mere individuelt arbejde, meget mere fleksibelt arbejde. I denne situation finder jeg det ekstra gammeldags at fastholde de meget stive bestemmelser, som ligger på det danske arbejdsmarked. Som det jo også er nævnt i bemærkningerne, så er der jo en række lande, hvor eksklusivbestemmelser er forbudt. Der nævnes Tyskland, Frankrig, Italien, Belgien, Storbritannien, Grækenland og Spanien, og jeg